

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **D. N. M.**, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 2. září 2011, čj. 14165/2011-170100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. ledna 2010 shledal Celní úřad Praha D8 žalobce vinným ze správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik), kterého se dopustil nabízením výrobků porušujících práva duševního vlastnictví (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele); uložil mu za to pokutu ve výši 15 000 Kč a propadnutí zboží.

Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl odvolací orgán dne 2. září 2011 a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce v době kontroly celních orgánů disponoval užívacím právem k prodejnímu místu; je proto také odpovědný za správní delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2010, čj. 5 As 32/2009-77), ostatně odpovědnost za správní delikt je odpovědností objektivní, u níž se nezkoumá zavinění podnikatele.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítl, že v době kontroly, která proběhla ve stáncích 542 a 544 Holešovické tržnice dne 1. prosince 2008, tu neprovozoval žádnou podnikatelskou činnost (tu provozuje jinde, a sice v prodejně s potravinami na ulici Radlické). Zboží patřilo osobě, která si žalobcem pronajaté stánky od něj dále pronajala (žalobce však

nemohl sdělit její jméno ani předložit nájemní smlouvu mezi nimi, neboť jde o jeho osobu blízkou). K poukazu žalovaného na to, že žalobce nebyl oprávněn podle nájemní smlouvy mezi ním a správcem areálu tržnice (společnost DELTA Center, a. s.) dále pronajímat prodejní stánky dalším osobám, uvedl žalobce, že tato praxe je na tržnici zcela běžná a nemůže být žalobci přičítána k tíži.

Výše citovaný rozsudek NSS zdůraznil, že osobou odpovědnou za správní delikt je osoba, která v době kontroly disponovala užívacím právem k prodejní místnosti; to však neznamená, že odpovědnost lze dovodit z existence písemné nájemní smlouvy. Správní orgány tedy neprokázaly žalobci, že právě on v době kontroly užíval prodejní prostory, a s jeho procesní obranou se nevypořádaly; napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém; upozornil na to, že mu nebyly předloženy žádné důkazy svědčící o skutečnosti, že žalobce neužíval kontrolované stánky. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. prosince 2008 provedl celní úřad kontrolu ve stáncích 542 a 544 v Holešovické tržnici; ke zboží se v průběhu kontroly nikdo nehlásil. Provozovna nebyla v rozporu se zákonem zvenčí viditelně označena jménem podnikatele a místem podnikání; totožnost provozovatele stánku zjistil celní úřad z evidencí předložených správcem tržnice. Dne 14. ledna 2010 se žalobce k zahájenému řízení vyjádřil tak, že je nájemcem stánku, ale prodává již jinde; na všechny ostatní otázky (o tom, komu přenechal stánek k užívání, jestli je zadržené zboží jeho nebo komu patří atd.) odmítl odpovědět s tím, že nechce způsobit osobě blízké stíhání za přestupek nebo trestný čin.

Žaloba není důvodná.

Žalobce jednak tvrdí, že v době kontroly nebyl ve stánku přítomen a že to ani nebylo možné, neboť podniká sám a v době, kdy probíhala kontrola, se nacházel ve své provozovně na ulici Radlické. Toto tvrzení není třeba zpochybňovat. I kdyby však žalobce nebyl ve stánku přítomen a sám tam zboží nenabízel, stíhala by ho jako nájemce stánku, a tedy osobu odpovědnou za řádný chod provozovny, objektivní odpovědnost. Podstatný pro založení žalobcovy odpovědnosti je tedy právní vztah k provozovně, nikoli to, že se v provozovně v okamžiku kontroly nacházel a zboží fakticky nabízel někdo jiný, případně že se tam v okamžiku kontroly nenacházel vůbec nikdo.

Žalobce přehlíží podstatu objektivní odpovědnosti pramenící z toho, že je podnikatelem, provozovnu má pronajatu k podnikatelským účelům, konkrétně k prodeji zboží, a je tak povinen zajistit, aby prodej zboží v této provozovně probíhal v souladu s právními předpisy – bez ohledu na to, zda zboží prodává samotný žalobce, jeho případní zaměstnanci, osoby, které mu pomáhají, nebo osoby blízké.

Zákon o ochraně spotřebitele, podle nějž byla žalobci uložena pokuta, vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé) poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který je ve správním trestání pravidlem, je zde navíc vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů. Zcela konkrétně řečeno, spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil

zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné; má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny, v daném případě tedy žalobce. Z pohledu kontrolních orgánů je zcela na úvaze žalobce, zda svou provozovnu přenechá dočasně jinému; tato volnost jednání je však spojena i s rizikem, že osoba bez právního vztahu k provozovně, která zde bude podnikat, se dopustí protiprávního jednání: i za ně totiž – v souladu s principem objektivní odpovědnosti – bude potrestán samotný žalobce.

V projednávané věci tedy není podstatné, zda žalobce porušil nájemní smlouvu se společností DELTA Center tím, že podnájal provozovnu další osobě (a nakolik je či není tato praxe na tržnici běžná), nebo zda pouze fakticky umožnil jiné (třeba blízké) osobě prodávat v provozovně: odpovědný za správní delikt bude vždy on jako nájemce provozovny. V rozporu s žalobcovým přesvědčením je tedy třeba vždy hledat osobu odpovědnou za správní delikt v textu písemné nájemní smlouvy. Kdyby tomu bylo jinak a měla by platit žalobcova představa, prodej padělaného zboží by zůstal nepostížitelný: nájemci samotní by se ve svých provozovnách zkrátka nezdržovali, tvrdili by, že provozovnu fakticky neužívají a že ji užívá osoba blízká, kterou nemohou označit. Takový výklad jde proti smyslu ochrany spotřebitele i objektivní odpovědnosti a nelze jej přijmout. Blíže k tomu městský soud odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2006, čj. 1 As 39/2005-66, a ze dne 25. února 2010, čj. 5 As 32/2009-77.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. února 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková